

Poul Nilsson: Det forslag til lov om ændring af lov om sygehusvæsenet, som folketinget nu skal behandle, bygger på den den 5. maj 1961 af folketingsudvalget afgivne betænkning. Der var i udvalget enighed om, at fordelingsgrundlaget ikke var tilfredsstillende, og man opfordrede den daværende indenrigsminister til at søge frem til nye retningslinjer, inden loven ifølge § 22 skulle forelægges til revision, nemlig i folketingsåret 1961-62. Der var tillige i udvalget enighed om at udtrykke det ønskelige i, at man ved den kommende tilskudsfordeling i højere grad tilgodeså de sygehuse, der er godt udbygget.

Ved gennemlæsning af det nu fremsatte lovforslag ser jeg, at den højtærede indenrigsminister tager vidtgående hensyn til disse synspunkter. Som det fremgår af lovforslaget, foreslås tilskudsbeløbet ændret fra de nugældende 60 pct. til 65 pct. af kommunernes samlede nettoudgifter til sygehusvæsenet i det nærmest foregående regnskabsår. De nævnte 65 pct. foreslås fremtidig fordelt til de enkelte kommuner på denne måde: $\frac{1}{3}$ i forhold til indbyggerantallet, $\frac{1}{3}$ i forhold til antallet af sygedage og $\frac{1}{3}$ i forhold til kommunernes sygehusudgifter.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at statens tilskudsbeløb på de nu foreslåede 65 pct. med den ændrede fordelingsmåde vil give en større andel til de udbyggede og tidssvarende sygehuse, og det fremhæves, at det ikke vil ramme de øvrige sygehuse i betydelig grad. Det er vel rigtigt at nævne, at dersom dette lovforslag nu vedtages i uændret skikkelse, vil statens samlede tilskud til sygehusvæsenet stige til 336,4 mill. kr., idet der for regnskabsåret 1962-63 er beregnet en stigning i sygehusudgifterne på ca. 10 pct.

Når jeg nævner det økonomiske slutresultat for denne lovgivning, skyldes det ikke mindst den megen tale og den megen pressepolemik, der føres om, at staten må holde igen på udgifterne, men forholdet er jo her som ved megen anden lovgivning, at

man netop ønsker flere penge af staten, og jeg føler mig helt overbevist om, at man ved denne lovgivning mere vil presse på, end man vil holde igen. Danmarks sygehuse er imidlertid så nødvendige og betydningsfulde for befolkningen, at vi her må se en fremtid i møde med nye og store udgifter, udgifter, der vil lægge yderligere pres på statens finanser.

Jeg går ud fra, at der foreligger et udarbejdet materiale om virkningerne af loven for de enkelte sygehuse, og jeg beder om, at vi må få dette materiale stillet til rådighed for det udvalg, som jeg senere vil foreslå nedsat, således at vi dér nærmere kan se på virkningerne af loven.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne spørge den højtærede indenrigsminister, om han har haft de udgiftsproblemer i tankerne, som sygehusene har ved uddannelsen af sygehusenes elever. Jeg nævner dette nu, thi sidst da vi behandlede dette, blev disse problemer rejst dels i udvalget, dels her i folketinget. For min egen bys vedkommende ved jeg, at vi har måttet investere mange penge i egnede nye bygninger og i nyt undervisningsmateriale. Skulle ministeren ikke kunne svare på det rejste spørgsmål i dag, ønsker jeg gerne dette belyst i det kommende udvalg.

Med disse begrænsede bemærkninger til lovforslaget kan jeg på socialdemokratiets vegne medgive det min anbefaling, idet jeg samtidig anbefaler det til en hurtig og saglig behandling.

Thisted Knudsen: Jeg har før fremsat beklagelser over, at lovforslag af denne beskaffenhed, der har indflydelse på kommunernes budgetter og dermed på skatteudskrivningen, bliver fremsat på et så sent tidspunkt, at det er komplet umuligt for kommunerne at tage hensyn til de nye tilskudsbeløb, når budgetterne lægges. Den voldsomme udvikling, som vort sygehusvæsen er inde i med større og større muligheder for at helbrede, medfører, som lovforslaget også understreger, stadig større og større